

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ' ΚΥΚΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ Α'

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 9^η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Μέρος 1ο

A.

Ο Νεοελληνισμός είναι ένα νέκρωμα. Η Ελλάδα είναι μια αποτυχημένη χώρα. Έχει χρεοκοπήσει σε όλους τους τομείς. Κατήντησε η χλεύη της οικουμένης. Η οικονομική της χρεοκοπία είναι μια έκφραση της καθολικής αποτυχίας. Το Σύστημα, με την Αίτηση Σωτηρίας που κατέθεσε σε Ευρωζώνη και Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ομολόγησε την αποτρόπαια ανικανότητά του και τη χρεοκοπία της χώρας. Και τα αποτελέσματα είναι σαρωτικά. Η πολιτική εξουσία απεμπόλησε την δικαιοδοσία και την ευθύνη διοίκησης της χώρας. Υπο το βάρος της παταγώδους αποτυχίας της καταργεί την ανεξαρτησία της χώρας. Προκειμένου το Σύστημα να φύγει από την μέση, να κρυφτεί στην ντροπή του και να δώσει τόπο σε νέες και ικανές δυνάμεις, εκχωρεί την εξουσία στο εξωτερικό. Η εξουσία έχει καταρεύσει εντός και εκτός Ελλάδας. Το Σύστημα της Ηγετικής Αναξιοκρατίας έβγαλε άχρηστη τη χώρα και όλους εμάς τα άτομα της κοινωνίας. Η Φαυλοκρατία συμπαρασύρει στην πτώση της εμάς τους δημιουργούς, τα άτομα. Χρειάζεται να απαλλαγούμε από το άγος της συμφοράς. Να καθαρίσουμε τον χώρο και τη χώρα από το ανίκανο Σύστημα. Δεν είμαστε εμείς το Σύστημα. Ο μόνος τρόπος για να γίνει η χώρα αξιόπιστη είναι να ξετινάξει η κοινωνία από πάνω της

το Σύστημα. Χρειαζόμαστε νέους ανθρώπους, νέες ιδέες, νέες αξίες, νέες δομές, νέους τρόπους, νέες πρακτικές, νέες πολιτικές. Η Φαυλοκρατία πνίγεται μέσα στην ανικανότητα και τη διαφθορά της. Η Κοινωνία της έχει αρνηθεί την εξουσιοδότηση προ πολλού και την περιφρονεί βαθύτατα. Ανίκανη παλαιοκομματική πολιτική εξουσία, κρατικοδίαιτη οικονομική φεουδαρχία, ανάξιο πνευματικό και πολιτιστικό κατεστημένο, τα ΜΜΕ ως αντιδραστικά όργανα προπαγάνδας του φαύλου status quo

– όλα έχουν ολοκληρωτικά απαξιωθεί στην κοινωνία και στον διεθνή χώρο. Το Σύστημα κατέρρευσε. Το Καθεστώς έπεσε. Επαναλαμβάνω: δεν υπάρχει εξουσία στη χώρα. Τώρα και επίσημα το Σύστημα εκχωρεί την κυριαρχία της χώρας και άρα αυτοαναιρείται και θεσμικά. Ουσιαστικά η φαυλοκρατία είχε χάσει την εξουσία από καιρό.

Η πληρεξουσιότητα της κυριαρχίας επανέρχεται στην κοινωνία. Θα στήσουμε το Κράτος εξ αρχής κάνοντας τη δική μας ένδοξη Επανάσταση.

«Θεωρούμε ότι αυτές οι Αλήθειες είναι αυτοφανείς: ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, ότι κληροδοτούνται από τον Δημιουργό τους με ορισμένα αναπαλλοτρίωτα Δικαιώματα, ότι μεταξύ αυτών είναι η Ζωή, η Ελευθερία και η Επιδίωξη της Ευτυχίας – ότι για να εξασφαλιστούν αυτά τα Δικαιώματα Διακυβερνήσεις [Πολιτικές Εξουσίες] θεσμοθετούνται μεταξύ Ανθρώπων, αντλούσες τις δίκαιες Δυνάμεις τους από τη Συγκατάθεση των Κυβερνωμένων, ότι οποτεδήποτε όποια Μορφή Κυβέρνησης καθίσταται καταστρεπτική εκείνων των Σκοπών [των Τελών] είναι το Δικαίωμα του Λαού να την αλλάξει ή να την καταργεί, και να θεσμοθετεί νέα Διακυβέρνηση, θέτοντας τα θεμέλιά της σε τέτοιες αρχές, και οργανώνοντας τις Εξουσίες της σε τέτοια Μορφή, που θα τους φαίνεται πιο πιθανή να επιτύχει την Ασφάλεια και την Ευτυχία τους».

(Από τη Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας, 4 Ιουλίου 1776).

Τίποτα λιγότερο δεν μας κάνει. Αντιθέτως θέλουμε το περισσότερο της κλασσικής ιδέας του Ελληνισμού.

B.

Στη Σειρά Α' εξειδικεύουμε τις αρχές και τη μορφή του απαιτούμενου Νέου Ξεκινήματος κατά τομέα της κοινωνίας. Μιλήσαμε σε προηγούμενα σεμινάρια για τη δόμηση του Κράτους, την πολιτειακή συγκρότηση, την πολιτιστική επανάσταση και την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Στο τελευταίο ασχοληθήκαμε με την οικονομία.

Ο Λόγος του Όντος παράγει (ως σε αξιωματικό σύστημα) τη φύση, τις αρχές και τις θεμελιώδεις δομές της οικονομίας από την ουσία του ανθρώπου και τις γενικές συνθήκες της ανθρώπινης ύπαρξης. Η ιδέα της φύσης του ανθρώπου συγκεκριμενοποιείται σε κάθε άτομο από την ορίζουσα των δυνατοτήτων του, που του δίνει τον βασικό χαρακτήρα της ύπαρξής του. Η μέγιστη αυτοπραγμάτωση της ύπαρξής του είναι το «τέλος» του ατόμου, δηλαδή η τελείωση της ορίζουσας των δυνατοτήτων του. Αυτή η τελείωση τον κάνει βέλτιστο δείγμα της ιδέας του ανθρώπου στην ολοκληρία του – κατά το μέρος που του ανήκει και κατακτά με τη σύνθεση των ικανοτήτων που τον χαρακτηρίζει ως συγκεκριμένη ύπαρξη, την ορίζουσα της δύναμής του, ήτοι την πληρέστερη τελείωση της ορίζουσας των δυνατοτήτων του.

Η αυτοπραγμάτωση του ατόμου ως αριστεία του, η τελείωση της ιδιαίτερης φύσης του, η μεταβολή της ορίζουσας δυνατοτήτων του σε ορίζουσα δυνάμεων, συνιστά το ευ είναι της ύπαρξής του, συνεπώς και την ευδαιμονία του. Ταυτόχρονα, *ipso facto*, θεμελιώνει και τη μέγιστη δημιουργική απόδοσή του, άρα και τη βέλτιστη ωφελιμότητά του (δι' εαυτόν και άλλους).

Η εγγενής μερικότητα του συγκεκριμένου ατόμου έναντι της ολοκληρίας της ανθρώπινης φύσης ως ιδέας και ουσίας του ανθρώπου αποτελεί την αιτία της αναγκαίας αλληλεξάρτησης των ατόμων μεταξύ τους. Καθένας μας μπορεί να πραγματώσει μια ορισμένη ορίζουσα της ανθρώπινης φύσης, ένα ορισμένο διαρθρωμένο συνδυασμό δυνατοτήτων εμπεριεχομένων στην απόλυτη ουσία του ανθρώπου. Συνεπώς χρειάζεται προς αναπλήρωση των συστατικών ελλειμμάτων του, τους άλλους, οι οποίοι προσφέρουν άλλες ορίζουσες της ανθρώπινης φύσης. Η μερικότητα του κάθε συγκεκριμένου ατόμου απέναντι στην ίδια απόλυτη ολοκληρία της ανθρώπινης φύσης ως τέλειας ιδέας, συνεπάγεται τη συμπληρωματικότητα της ύπαρξης και δράσης του προς την ύπαρξη και δράση κάθε ενός άλλου συγκεκριμένου ατόμου. Αφού οι συγκεκριμένες ορίζουσες είναι όψεις του ίδιου όλου, είναι αδύνατον να υπάρξει πραγματική ανθρώπινη ανάγκη σε

κάποιο συγκεκριμένο άτομο που να μην μπορεί να ικανοποιηθεί από την ύπαρξη και τη λειτουργία κάποιου ατόμου, του ίδιου ή άλλου. Η πραγματικότητα είναι απόλυτα δίκαιη. Δεν δημιουργεί όρεξη η έφεση προς κάτι χωρίς ταυτόχρονα να παρέχει την βάση της ικανοποίησης και επίτευξης της. Η εγγύηση αυτή ικανοποίησης και πλήρωσης κάθε ανθρώπινης ανάγκης και επιθυμίας θεμελιώνεται επομένως αντικειμενικά, με την προϋπόθεση ότι το ανθρώπινο σύστημα θα αφεθεί να λειτουργήσει φυσικά έτσι ώστε η δομή του να αναπαράγει στο επίπεδο των συγκεκριμένων ανθρώπων την εσωτερική διάρθρωση της ανθρώπινης φύσης στο πεδίο της ιδέας ως απόλυτης ουσίας. Έτσι, αν δεν μπορώ να δημιουργήσω αξία π.χ. στην ξυλουργία ή στη ζωγραφική, χρειάζομαι άτομα των οποίων η ορίζουσα δυνατότητων τα καθιστά κατάλληλα γι' αυτές τις εργασίες και τις αντίστοιχες τελειότητές τους. Η αναγκαία συμπληρωματικότητα των λειτουργιών των συγκεκριμένων ατόμων πραγματοποιείται βέλτιστα όταν στην κοινωνία τελειοποιούνται όλες οι εργασίες από τη στοιχειωδέστερη και ποιο εξηρημένη χειρωνακτική μέχρι την συνθετώτερη και απολυτότερη διανοητική. Γιατί η ιδεώδης ολοκληρία του έργου του ανθρώπου περιλαμβάνει διαρθρωμένα όλες τις λειτουργίες των αριστειών του, αφού η ουσία του ανθρώπου ως γενική ιδέα του εμπερικλείει όλες τις αριστείες του.

Η ισχυρή αυτή αρχή της συμπληρωματικότητας των ανθρώπινων ενεργειών (βέλτιστα λειτουργούσα σε ένα φυσικό ανθρώπινο σύστημα) θεμελιώνει την αναγκαία εξίσωση προσφοράς και ζήτησης στην κατάσταση ισορροπίας του συστήματος αυτού. Όπως είπα, οι αρχές της οικονομίας παράγονται από τη φύση της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η βέλτιστη απόδοση ενός ατόμου επιτυγχάνεται όταν λειτουργεί ελεύθερα, σύμφωνα με την ορίζουσα των ικανοτήτων του. Αυτή είναι η αρχή της Πλατωνικής οικειοπραγίας, το να ενεργείς τα «οικεία», αυτά που ταιριάζουν στη συγκεκριμένη σου φύση, στην ιδιαίτερη ορίζουσα των δυνατοτήτων σου. Η κοινωνικότητα του ανθρώπου θεμελιώνεται αντικειμενικά στο γεγονός ότι ενώ η βέλτιστη δημιουργικότητά του είναι περιορισμένη (στο πεδίο της ορίζουσας των δυνατοτήτων του), οι ανάγκες του είναι οι ανάγκες της ολοκληρίας της ανθρώπινης φύσης. Ο κάθε άνθρωπος π.χ. έχει την ανάγκη που καλύπτει ο υψηλός πολιτισμός, του οποίου οι άμεσοι δημιουργοί είναι ολίγα άτομα ειδικών ικανοτήτων. Βέβαια δεν συνειδητοποιεί ο κάθε άνθρωπος όλο το εύρος και το βάθος των αναγκών του που εκπηγάζουν από την ιδέα του ανθρώπου και την πληρότητα της ουσίας του. Αλλά και από τις συνειδητοποιημένες ανάγκες του ένα μικρό μόνο μέρος μπορεί να ικανοποιήσει αφ' εαυτού ο κάθε συγκεκριμένος άνθρωπος βάσει της αρχής της οικειοπραγίας, αν δηλαδή δράσει κατά την ιδιαίτερη ορίζουσα των ικανοτήτων του. Έτσι η συμπληρωματικότητα των ανθρώπινων οριζουσών και των αντιστοίχων δράσεων, καθιστά αναγκαία την ανθρώπινη κοινωνία. Το συμφέρον του ατόμου επιβάλλει τη συμβίωσή του με άλλα άτομα. Είναι θέμα ορθολογικής κατανομής λειτουργιών βάσει των αντικειμενικών οριζουσών ικανοτήτων.

Η κοινωνία χρειάζεται για να μπορεί να επιδίδεται το άτομο όσο γίνεται πιο απερίσπαστα στην τελείωση της συγκεκριμένης φύσης του, όπως αυτή ορίζεται από την ορίζουσα των δυνατοτήτων του. Στην κοινωνία μόνο μπορεί να ικανοποιεί ορθολογικά τις πάμπολλες ανάγκες του, των οποίων ο αγώ ν αριστείας του προϋποθέτει την ικανοποίηση χωρίς να μπορεί να τις καλύψει ο ίδιος κατά την οικειοπραγία του, δηλαδή χωρίς να μπορεί να τις καλύψει ο ίδιος παρα μόνο με δραματική αποδυνάμωση του αγώ να αριστείας του, ητοι με αθέτηση της αρχής της οικειοπραγίας. Τα αγαθά και οι υπηρεσίες που χρειάζεται το άτομο προς ικανοποίηση αναγκώ ν και επιθυμιώ ν του, ενώ δεν κείνται εντός των ορίων του πεδίου της οικειοπραγίας του, τα παράγουν άλλα άτομα, τα οποία από το μέρος τους αντιμετωπίζουν παρόμοιο πρόβλημα. Η συμπληρωματικότητα των οικειοπρακτικώ ν δράσεώ ν τους, τα κάνει να συνέρχονται προς ανταλλαγή των προϊόντων τους, αγαθώ ν και υπηρεσιώ ν. Αυτή είναι η ουσία της αγοράς. Η ανταλλαγή είναι λοιπόν το θεμελιώ δες οικονομικό γεγονός και το ατομικό γεγονός της αγοράς. Στη βάση επομένως της κοινωνικότητας ευρίσκεται ένα οικονομικό φαινόμενο, η ανάγκη της αγοράς. Ο λόγος της ανθρώ πινης κοινωνικότητας είναι κατά βάθος οικονομικός. Η αγορά είναι το θεμέλιο της κοινωνίας, και η εξασφάλισή της είναι ο λόγος της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας σε κράτος.

Κοινωνία είναι η συμβίωση ατόμων πέρα από τα όρια της φυσικής ανθρώ πινης οικειότητας, όπως αποτυπώ νεται π.χ. στην οικογένεια. Η Κοινωνία έχει λόγο συνοικείωσης μια οικονομική λειτουργία. Στην κοινωνία ο συγκεκριμένος άνθρωπος υπεισέρχεται ως άτομο, όχι ως μέλος μιας ομάδας οικειότητας. Αυτό συνεπάγεται ότι η ανταλλαγή που ανακαλύψαμε να υπόκειται στην ανθρώ πινη κοινωνικότητα δεν υπακούει στην αρχή της οικειότητας μεταξύ των μελώ ν μιας ομάδας ειδικής συνοικείωσης. Η κοινωνική ανταλλαγή πρέπει να ρυθμίζεται από ένα νόμο γενικής ισχύος, ανεξάρτητο από την οποιαδήποτε σχέση μεταξύ των υπεισερχομένων ατόμων εκτός της σχέσης συμπληρωματικότητας των δράσεων δύο ανεξάρτητων ατόμων ως ατόμων. Με άλλα λόγια, η κοινωνική ανταλλαγή μεταξύ ατόμων μελώ ν της κοινωνίας ρυθμίζεται από τον οικονομικό νόμο της ανταλλαγής. Ο Νόμος αυτός καθορίζει τη δίκαιη ανταλλαγή μεταξύ των προϊόντων (αγαθώ ν ή υπηρεσιώ ν) διαφόρων ατόμων.

Η ανθρώ πινη λειτουργικότητα είναι εξαιρετικά διαφοροποιημένη. Και τα προϊόντα της ανθρώ πινης δημιουργικότητας ποικιλότατα. Το ίδιο και οι ανάγκες της ανθρώ πινης φύσης και οι επιθυμίες των ατόμων. Η διαφοροποίηση και ποικιλία των ανθρώ πινων ενεργειώ ν, προϊόντων, αναγκώ ν και επιθυμιώ ν δεν είναι επιπλέον ομογενής. Δράσεις, αποτελέσματα και ικανοποιήσεις των ατόμων είναι ανομοιογενείς. Δεν είναι του αυτού είδους π.χ. η κατασκευή ενός εργαλείου ή κάποιου αγαθού, η ιατρική θεραπευτική αγωγή, η δημιουργία ενός έργου τέχνης, ο

καθαρισμός ενός σπιτιού και η καλλιέργεια της γης. Ο νόμος της δίκαιης ανταλλαγής χρειάζεται όμως μια εξομογενοποίηση του πεδίου, μια δυνατότητα σύγκρισης μεταξύ ασυγκρίτων. Αυτό μπορεί να γίνει αντικειμενικά μόνο αν υπάρχει μια ιδιότητα των πραγμάτων (υλικών ή ενεργειών) κοινή σε όλα. Και αυτή όντως υπάρχει και δεν είναι άλλη από τη χρησιμότητά τους. Στη χρησιμότητα ενός πράγματος έγκειται η αξία του. Αυτή καθορίζει πόσο ένα πράγμα είναι «χρήμα», δηλαδή χρειαζόμενο. («Χρώ μαι» σημαίνει επιθυμώ, ορέγομαι αλλά και χρειάζομαι και χρησιμοποιώ. Η «χρεία» κατά τον Αριστοτέλη είναι ο καθολικός οικονομικός ομογενοποιητής και εξισωτής. Σημαίνει την ανάγκη, την έλλειψη αλλά και την υπηρεσία και τη χρήση). Η χρησιμότητα ενός πράγματος αναφέρεται στον άνθρωπο. «Χρημάτων πάντων μέτρον εστί άνθρωπος, των μὲν ὄντων ὡς ἐστίν, των δὲ μὴ ὄντων ὡς οὐκ ἐστίν», κατά το Πρωταγόρειο δόγμα. Η αναφορά αυτή στην ανθρωπίνη φύση εξαντικειμενικεύει τη χρησιμότητα. Διότι η ανθρωπίνη φύση περιλαμβάνει ένα διαρθρωμένο σύστημα ιεραρχημένων σκοπών και μέσων που συνιστούν τη συνολική πραγμάτωση και τελείωση της ουσίας του ανθρώπου. Στον κάθε συγκεκριμένο άνθρωπο το σύστημα αυτό τροποποιείται κατά πρώτον σύμφωνα με την ορίζουσα δυνατοτήτων του ατόμου στη συγκεκριμένη του ύπαρξη. Και κατά δεύτερον τροποποιείται μέσα στον χρόνο, αφού σε διαφορετικές στιγμές διαφορετικό είναι το βάρος κάθε σκοπού και μέσου στο διαρθρωμένο και ιεραρχημένο σύστημα σκοπιμότητας του συγκεκριμένου ατόμου. Ο συσχετισμός χρεών λοιπόν ενός ατόμου (των αναγκών και επιθυμιών του) εξαρτάται αφ' ενός από την ορίζουσα της ταυτότητάς του (το τροποποιημένο δηλαδή σύστημα σκοπιμότητας της ανθρωπίνης φύσης σύμφωνα με τη συγκεκριμένη ιδιαιτερότητα του ατόμου) και αφ' ετέρου από τον χρόνο (δηλαδή από τη διαδικασία αυτοπραγμάτωσής του αλλά και από κάθε διαδικασία μεταβολής που υπεισάγει ο χρόνος, που κάνει ώστε διαφορετικές να είναι σε διαφορετικά χρονικά σημεία οι επιτεύξιμες επιλογές και το σχετικό βάρος τους σε σχέση με τα ήδη επιτευγμένα και τα επιτευχθησόμενα στο μέλλον από τα συμπεριλαμβανόμενα στις παραμέτρους της αυτοπραγμάτωσής του ως τελείωσης του συγκεκριμένου ατόμου που είναι).

Η ανταλλαγή χρημάτων (αγαθών και υπηρεσιών) είδαμε είναι το στοιχειώδες οικονομικό γεγονός. Θεμελιώδως νοντας αντικειμενικά την ανταλλαγή, βλέπουμε ότι η δίκαιη ανταλλαγή συνίσταται στην εξίσωση των αξιών των ανταλλασσόμενων χρημάτων, δηλαδή στην εξίσωση της χρησιμότητάς τους (χρεία) στην ικανοποίηση αντίστοιχων αναγκών και επιθυμιών (χρεών) των δύο ατόμων που υπεισέρχονται στη θεμελιώδη ανταλλαγή. Η αντικειμενική ανταλλαγή στηρίζεται στην ύπαρξη κοινής ιδιότητας όλων των χρημάτων, της χρησιμότητάς τους (χρείας) να ικανοποιεί ανάγκες και επιθυμίες μας (χρείες). Το κοινό μέτρο λοιπόν της οικονομικής δράσης των ατόμων είναι η χρεία. Και η εξίσωση της αξίας = χρείας σε μια ανταλλαγή την κάνει δίκαιη.

Η χρεία ενός χρήματος (πράγματος χρήσιμου) για ένα άτομο διαφέρει, πρώτον, στον χρόνο λόγω της διαφορετικής κατάστασής του ως προς την πλήρωση των αναγκών του και ικανοποίηση των επιθυμιών του. Και επίσης διαφέρει, δεύτερον, από άτομο σε άτομο σύμφωνα με τις ορίζουσες των ατόμων και συνεπώς με τα διαρθρωμένα και ιεραρχημένα συστήματα σκοπιμότητάς τους. Εξάλλου, τρίτον, η χρεία ενός χρήματος είναι σχετική προς τη χρεία όλων των άλλων, αφού ο θεμελιώδης νόμος της ανταλλαγής είναι μια εξίσωση χρειών δύο χρημάτων για δύο άτομα. Και τέλος, τέταρτον, η χρεία ενός χρήματος είναι πάντοτε συγκεκριμένη και αφορά μια ορισμένη ποσότητα αυτού του χρήματος, αφού διαφορετικές ποσότητες του χρήματος δεν έχουν αναλογία χρείας για το ίδιο άτομο και στην ίδια χρονική στιγμή (η χρεία πέφτει όσο η ποσότητα αυξάνει λόγω του φαινομένου του κορεσμού σε τελευταία ανάλυση).

Το βασικό ερώτημα της οικονομικής θεωρίας είναι υπό ποιες γενικές συνθήκες, ένα σύστημα ατόμων (μια κοινωνία) δημιουργεί γενικευμένη ισορροπία στις αξίες όλων των διαθέσιμων χρημάτων εντός του συστήματος. Εάν και πώς δηλαδή σε ένα κοινωνικό σύνολο ατόμων $a_1, a_2, a_3 \dots$ και αγαθών v (και υπηρεσιών v) $g_1, g_2, g_3 \dots$, με αξίες μονάδας ποσότητας εκάστου εξ αυτών v

v

1

,

v

2

,

v

3

..., αποκαθίσταται μια σταθερή εξίσωση:

$$K_1 v_1 = K_2 v_2 = K_3 v_3 = \dots (1)$$

όπου k_1, k_2, k_3 είναι σταθερές του συστήματος.

Όταν αυτό συμβαίνει, τότε κάθε ανταλλακτική πράξη μεταξύ ατόμων σχετικά με δεδομένα οιαδήποτε αγαθά είναι ορισμένη και ανεξάρτητη των ατόμων και του χρόνου.

Σε ένα φυσικό ανθρώπινο σύστημα (χωρίς παρεμβατικούς περιορισμούς στην

ελευθερία κίνησής του) η παραγωγή των αγαθών (η δημιουργία χρημάτων) και η χρεία τους στην ικανοποίηση αναγκών και επιθυμιών, είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η παραγωγή χρημάτων είναι αποτέλεσμα της λειτουργίας των ατόμων σύμφωνα με την αρχή της οικειοπραγίας, δηλαδή της ενέργειας κατά την αριστεία εκάστου. Αυτή είναι η οικονομική προσφορά αγαθών. Από το άλλο μέρος, η χρεία χρημάτων είναι η έκφραση των προϋποθέσεων για τη βελτιστοποίηση της λειτουργίας των ατόμων, δηλαδή για την ενέργειά τους κατά την αριστεία τους. Και αυτή είναι η συνολική οικονομική ζήτηση αγαθών. Η φύση του ανθρώπου και η άριστη ενέργεια της ουσίας του είναι η αιτία τόσο της προσφοράς όσο και της ζήτησης των αγαθών. Πάνω σε αυτή τη βάση, για το σύνολο των ατόμων, αλληλοαναιρούνται και αίρονται οι διαφοροποιήσεις χρείας λόγω ατομικών οριζουσών (διαφορετικών ιδιοσυστασιακών ταυτοτήτων) και χρόνου. Μένει σαν θεμελιώδης άξονας και νόμος ο συσχετισμός χρεών για την ανθρώπινη φύση εν γένει και αυτό εκφράζεται στη σταθερή εξίσωση (1).

Προκύπτει λοιπόν ότι ικανή και αναγκαία συνθήκη για τη γενικευμένη ισορροπία οικονομικών αξιών, και για ένα σταθερό σύστημα δίκαιων αντικειμενικών ανταλλαγών, είναι η ύπαρξη ενός φυσικού ανθρώπινου συστήματος ατόμων.

[Θα ακολουθήσει δεύτερο μέρος. Εκεί θα δούμε την ακριβή μορφή του θεμελιώδους οικονομικού νόμου, θα αναλύσουμε τη φύση και τον ρόλο του χρήματος με την κυριολεκτική έννοιά του, θα συγκρίνουμε τη θεωρία που υποτυπώνω εδώ προς σύγχρονους προβληματισμούς της θεωρητικής οικονομικής και θα εξηγήσουμε τη βαρύνουσα σημασία των αγορών στις σύγχρονες εξελίξεις, ιδιαίτερα ως προς τη σχέση τους προς την πολιτική εξουσία. Τέλος θα εξειδικεύσουμε την οικονομική στρατηγική για την αναγέννηση της χώρας .]

Γ.

Η 9^η εκδήλωση της Σειράς Α' του ΚΒ' Κύκλου των Σεμιναρίων Ιστορικο-Φιλοσοφικού Λόγου θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 29 Απριλίου, στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης.

Μετά την αναδόμηση της μορφής του Κράτους, την πολιτειακή ανασυγκρότηση, την πολιτιστική επανάσταση, την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και την οικονομική απελευθέρωση που συγκροτούν τη Στρατηγική Αναγέννησης της χώρας, θα μελετήσουμε την απαιτούμενη ριζική αλλαγή του στρατηγικού προσανατολισμού της Ελλάδας στον τομέα της Εξωτερικής και Αμυντικής Πολιτικής. Ο τίτλος είναι:

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ:

ΝΕΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Θα περιγράψουμε το θεμελιώδες στρατηγικό λάθος που υιοθετήθηκε το 1955, τις καταστροφικές εξελίξεις που προκάλεσε και τις ζοφερές προοπτικές που προβλέπονται αν δεν ανατραπεί.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.